

Hoofdstuk 1

Het was half negen, en nog rustig in nachtclub *Free & Easy*. Er waren nog maar nauwelijks twintig gasten, de sfeer was ontspannen. Esmeralda knikte naar Sleepy, een van de jongens die de drankjes rondbrachten. Er werkten in totaal zes barjongens in de club, en de meesten hadden heel normale namen, zoals Thomas en Pete. Maar zodra ze bij *Free & Easy* in dienst kwamen, kregen ze meteen een *nickname*, de naam van één van de zes dwergen Grumpy, Happy, Sleepy, Bashful, Sneezy en Dopey. De eigenaar van de club, Hardy Avicenna, werd Doc genoemd. Dat was al jaren zo, en niemand wist nog precies hoe dat zo gekomen was. Het hoorde gewoon bij de club.

Zoals er zo veel bij de club hoorde. Bijvoorbeeld dat alle barjongens felgroene pakken droegen en op rolschaatsen rondreden terwijl ze de kleurige, beroemde (en soms beruchte) cocktails serveerden. En zoals er elke donderdagavond een speciale avond werd gehouden waar iedereen welkom was, van krantenjongen tot miljonair. En zoals er ‘smaakmakers’ waren, die ervoor moesten zorgen dat er over de club gepraat werd, en die door hun aanwezigheid klanten moesten aantrekken.

Zoals Esmeralda.

Ze liet even haar vuurrode schoen van haar hiel glijden zodat hij los over haar tenen hing. Nog even rust, dan zouden haar voeten weer een hele avond lang moeten

stappen, glijden, draaien en dansen, alsof ze geen vermoeidheid kenden. Alsof ze niet al een hele werkdag lang had gelopen en gestaan. Maar nu moest ze dat vergeten. Dit was haar ándere leven. Haar ándere werk. Hier was zij niet Esmee, het verlegen winkelmeisje, maar Esmeralda, de vrouw met het roodfluwelen masker, die op donderdagavond heel wat mannen het hoofd op hol bracht.

Esmeralda moest even in zichzelf glimlachen. Dat leverde haar een knipoog op van Sleepy, die allesbehalve slaperig alweer op weg was naar de bar om een nieuwe bestelling op te halen. Zij en mannen het hoofd op hol brengen! In haar saaie, dagelijkse leventje was daar weinig van te merken. Maar het was opmerkelijk wat een masker met je deed. Zodra je het opzette, kon je zomaar iemand anders worden. En zo veranderde Esmee elke donderdagavond in Esmeralda. Dan verdween het stille muisje met de paardenstaart, de verlegen glimlach, de platte schoentjes en de keurige, zwarte jurkjes. In haar plaats verscheen dan, dankzij haar opgestoken haren en hoge hakken, een veel langere, statige vrouw. Een vrouw die opviel door haar vuurrode baljurk, nagels en lippen. Een vrouw die de mannen om haar heen verleidelijke blikken toewierp van achter haar roodfluwelen masker waarachter haar donkere ogen fonkelden en twinkelden, aantrokken en afstootten, speelden zoals Esmee dat nooit zou durven doen. Het was alsof een goede petemoei haar

elke week weer betoverde om naar het bal te kunnen gaan.

Ze deed dat echt niet om haar prins te ontmoeten. Esmeralda zuchtte. Vroeger, ja, vroeger was dat anders. Toen droomde ze net als ieder meisje van romantiek. Van sterke armen om haar heen en ach... wat ze er niet allemaal bij had verzonnen. Als klein meisje had ze gedroomd van prinsen op paarden en van sjeiks op kamelen die haar met één zwaai voor zich op het zadel zetten. Ze moest er nu wat weemoedig om lachen. Natuurlijk waren dat maar de dromen van een klein meisje, maar ook van de alledaagse variant was niets terecht gekomen. Haar dromen lagen in duigen. Geen prins, geen sjeik, maar ook geen verkoper of accountant. Ze moest het gewoon allemaal in haar eentje zien te rooien. En daar had ze haar twee baantjes hard voor nodig.

Het begon eindelijk een beetje voller te worden in de club. Doc toetste wat op een regelpaneel en draaide aan een paar knoppen. De verlichting werd